

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obo/6/2024
Identifikačné číslo spisu:	1098896999
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Sedláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1098896999.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedláčkovej a členiek senátu Kataríny Pramukovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu MARCO - T, spol. s r.o., so sídlom Rudohorská 33, Banská Bystrica, IČO: 31 430 538, právne zastúpený ATTOR advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Na Vríšku 8, Bratislava, IČO: 55 958 834, proti žalovanému 1/ MH Manažment, a. s., so sídlom Turbínová 3, Bratislava, IČO: 50 088 033, právne zastúpený RUŽIČKA AND PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Výsoká 2/B, Bratislava, IČO: 36 863 360 a proti žalovanému 2/ JUVIS, spoločnosť s ručením obmedzeným, Košice v likvidácii, Pražská 4, Košice, IČO: 17 074 771 (ex offio výmaz dňa 28. februára 2023 rozhodnutím súdu o zrušení konkurzného konania po splnení konečného rozvrhu výťažku podľa § 68 ods. 4 písm. c) Obchodného zákonníka), v konaní o určenie neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku a o uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 34Cb/83/1998-330 zo dňa 30. apríla 2024, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave pod č. k. 34Cb/83/1998-330 zo dňa 30. apríla 2024 vo výroku II., ktorým súd žalobu zamietol a vo výroku III., ktorým súd priznal žalovanému 1/ proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania, z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom pod č. k. 34Cb/83/1998-330 zo dňa 30. apríla 2024 vo výroku I. konanie proti žalovanému 2/ (JUVIS, spoločnosť s ručením obmedzeným, Košice v likvidácii) zastavil. Vo výroku II. súd konanie v časti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému 1/ a žalovanému 2/ určenia neplatnosti zmluvy o predaji časti podniku č. 1238/1995 uzatvorenej medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ dňa 21. decembra 1995 zastavil. Vo výroku III. súd žalobu vo zvyšku zamietol. Vo výroku IV. žalovanému 1/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vo výroku V. žalovanému 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav: uznesením č.

767 zo dňa 2. augusta 1994 vydala vláda SR rozhodnutie o následnej privatizácii 51 % akcií akciovej spoločnosti Sklárne CLARA a.s. so sídlom v Utekáči, v zmysle ktorého sa mali predmetné akcie predať žalobcovi za kúpnu cenu a za platobných podmienok špecifikovaných v rozhodnutí vlády SR, ktoré tvorí prílohu Uznesenia vlády SR (ďalej „predaj akcií“). Dňa 7. septembra 1995 schválilo Prezídium FNM SR Návrh na zmenu privatizačného rozhodnutia a uznesením č. 1/XXIV vydalo rozhodnutie č. 214/1995, ktorým sa mení pôvodné rozhodnutie Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR v znení opravného rozhodnutia tak, že sa mení spôsob privatizácie Clara, š.p. v časti týkajúcej sa majetku štátneho podniku v účtovnej hodnote k 31. decembru 1993 vo výške 131 550,- Sk zo založenia akciovej spoločnosti a vkladu tohto majetku na priamy predaj vopred určenému záujemcovi, ktorým je žalovaný 2/ za kúpnu cenu a za podmienok predaja špecifikovaných v rozhodnutí. Na základe Rozhodnutia o zmene privatizačného rozhodnutia a rozhodnutia MHSR o zrušení Clara, š.p. bez likvidácie uzavrel žalovaný 1/ so žalovaným 2/ zmluvu o predaji časti podniku č. 1238/1995 zo dňa 21. decembra 1995. Predmetom zmluvy o predaji časti podniku je prevod vlastníckeho práva k časti majetku podniku Clara, š.p., ktorým sa rozumejú veci, finančné prostriedky, práva a iné majetkové hodnoty a záväzky slúžiace k prevádzkovaniu časti podniku Clara, š.p., ktoré sú špecifikované v prílohách zmluvy.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že predmetom konania po čiastočnom späťvzati žaloby bolo uloženie povinnosti žalovanému 1/, aby uzavrel so žalobcom zmluvu na kúpu akcií podľa uznesenia vlády SR č. 767/1994 zo dňa 2. augusta 1994. Žalobca argumentoval, že táto povinnosť vznikla právnomu predchodcovi žalovaného 1/ (Fondu národného majetku SR) na základe Uznesenia vlády SR č. 767/1994 zo dňa 2. augusta 1994 podľa ustanovenia § 10 ods. 1, ods. 8 a § 10a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb., ktorým bol schválený privatizačný projekt CLARA š. p., podľa ktorého mal Fond národného majetku SR založiť akciovú spoločnosť Sklárne Clara a.s. a vložiť do nej majetok zrušeného Clara Utekáč š.p. a uzavrieť so žalobcom kúpnu zmluvu o predaji 51 % akcií tejto spoločnosti.

4. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že keďže žalobca svojim žalobným návrhom požaduje uložiť žalovanému 1/ povinnosť uzavrieť so žalobcom zmluvu na kúpu akcií podľa Uznesenia vlády SR č. 767/1994 zo dňa 2. augusta 1994 bez toho, aby zo žalobného návrhu bol zrejмый konkrétny obsah zmluvy, možno konštatovať, že takáto žaloba je neprípustná. Súd v tejto súvislosti poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/194/2016, podľa ktorého „ak má byť rozsudkom súdu nahradené vyhlásenie vôle niektorého z účastníkov zmluvy o kúpe nehnuteľnosti, musí byť obsah tejto zmluvy uvedený vo výroku rozsudku, poprípade musí byť výrok rozsudku uvedený v odkaze na obsah pripojeného písomného vyhotovenia kúpnej zmluvy, ktorá sa tak stáva súčasťou výroku rozsudku.“ Podľa názoru súdu prvej inštancie už samotná táto skutočnosť je dôvodom na zamietnutie žaloby, naviac ak súd vzhľadom na priebeh konania vyzval žalobcu prípisom zo dňa 7. augusta 2023 na oznámenie, či trvá na žalobe. Súd prvej inštancie je názoru, že ak by aj žalobný návrh žalobcu spĺňal formálne náležitosti, v tomto konaní by nebolo možné uložiť žalovanému 1/ povinnosť uzavrieť „zmluvu o predaji akcií“ v zmysle požiadavky žalobcu. Žalovaný 1/ správne argumentoval, že privatizovaný majetok, nadobudnutia ktorého sa domáha žalobca, bol prevedený zmluvou o predaji časti podniku na žalovaného 2/. Predmetným privatizovaným majetkom, ktorý prešiel na žalovaného 2/, teda tento žalovaný však už viac nedisponuje, a to z dôvodu, že majetok žalovaného 2/ sa medzičasom stal predmetom likvidácie a žalovaný 2/ v priebehu konania zanikol bez právneho nástupcu. Žalovaný 2/ vo vzťahu k privatizovanému majetku, ktorý je predmetom sporu, nedisponuje vlastníckym a ani iným právom, ani naň nemá dosah a tiež nad ním nevykonáva žiadnu mieru kontroly. Uvedené vyplýva jednak zo zmluvy o predaji časti podniku č. 1238/1995 uzatvorenej medzi žalovaným 1/ (jeho právnym predchodcom) a žalovaným 2/, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k veciam a finančným prostriedkom, prevod práv a záväzkov slúžiacich k prevádzkovaniu časti podniku CLARA š. p. a následne z Uznesenia Krajského súdu v Košiciach v konkurznej veci úpadcu JUVIS s. r. o. (žalovaný 2/) sp. zn. 2K/106/1998 zo dňa 5. septembra 2002, podľa ktorého došlo k čiastočnému uspokojeniu veriteľov z celkovej sumy 34 495,26 eura, získanej speňažením konkurznej podstaty a pohľadávky ostatných veriteľov nebudú uspokojené. Keďže žalovaný v 2/ bol v dôsledku zrušenia konkurzu vymazaný z obchodného registra, predmetný privatizovaný majetok bol predmetom speňaženia konkurznej podstaty.

5. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobnému nároku žalobcu nemožno vyhovieť ani z dôvodu, že prípadné uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o predaji akcií s obsahom, ako vyplýva z Uznesenia vlády č. 767/1994, by znamenalo uloženie povinnosti na plnenie, ktoré je nemožné. Priamy predaj 51 % akcií Sklárne CLARA a.s. by bol možný len v prípade, ak by došlo k založeniu a privatizácii spoločnosti Sklárne CLARA a.s. so sídlom v Utekáči (na základe rozhodnutia o privatizácii Clara š.p.), pričom k založeniu tejto spoločnosti nedošlo a predmetný privatizovaný majetok bol prevedený na žalovaného 2/ a bol predmetom speňaženia konkurznej podstaty.

6. Vzhľadom na uvedené dôvody dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobe žalobcu nebolo možné vyhovieť bez toho, aby sa zaoberal vecnou stránkou žaloby, t. j. či žalovaný 1/ mohol meniť privatizačné rozhodnutie. Posúdenie tejto otázky by totiž nemalo vzhľadom na uvedené vplyv na rozhodnutie v spore.

7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému 1/ priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keďže mal v konaní plný úspech.

8. Proti výroku III. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušil a vrátil vec Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

9. K namietanému nesprávnemu procesnému postupu súdu a porušeniu práva na spravodlivý proces odvolateľ uviedol, že súd prvej inštancie za hlavný dôvod na zamietnutie žaloby v jej zostávajúcej časti považuje skutočnosť, že bez toho, aby zo žalobného návrhu bol zrejmý konkrétny obsah zmluvy, možno konštatovať, že takáto žaloba je neprípustná, a to z dôvodu, že sa žalobca domáha splnenia povinnosti žalovaného 1/ (v odvolacom konaní žalovaný - pozn. odvolacieho súdu) uzavrieť so žalobcom zmluvu na kúpu akcií podľa uznesenia vlády SR č. 767/1994 zo dňa 2. augusta 1994. Odvolateľ má za to, že súd prvej inštancie ho mal vyzvať na opravu žaloby, a to doplnením žalobného návrhu tak, aby obsahoval znenie zmluvy, pri ktorej má byť nahradený prejav vôle, resp. aby táto zmluva bola jej prílohou. Podľa názoru žalobcu nemožno chápať prípis súdu zo dňa 7. augusta 2023, ktorým súd vyzval žalobcu na oznámenie, či trvá na žalobe, ako výzvu na opravu žaloby. Tým, že súd nevyzval žalobcu na opravu žaloby, ide z jeho strany o nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv žalobcu, ktorý podľa názoru žalobcu dosahuje takú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

10. Ďalej odvolateľ namieta, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v bode 29. odôvodnenia rozsudku uviedol, že nedošlo k založeniu spoločnosti Sklárne CLARA a.s. V odvolaní uviedol, že zápis spoločnosti do obchodného registra predstavuje skutočnosť, ktorá sa nedokazuje. Spoločnosť Sklárne CLARA a.s. je aj k dnešnému dňu zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Banská Bystrica, Oddiel: Sa, Vložka číslo: 234/S a bola založená zakladateľskou listinou zo dňa 11. októbra 1994 právny predchodcom žalovaného 1/.

11. Zároveň podľa presvedčenia odvolateľa argumentácia súdu prvej inštancie uvedená v bodoch 28. a 29. rozsudku vychádza z nesprávneho právneho posúdenia nároku žalobcu. Žalobca sa domáha voči žalovanému 1/ určenia povinnosti uzavrieť so žalobcom zmluvu na kúpu akcií podľa uznesenia vlády SR č. 767/1994 zo dňa 2. augusta 1994. Inak povedané žalobca sa domáha nadobudnutia 51 % akcií Sklárne CLARA a.s. a nie priamo nadobudnutia privatizovaného majetku, ktorý bol prevedený zmluvou o predaji časti podniku na žalovaného 2/. Odvolateľ ďalej uviedol, že z dôvodu, že sa domáha nadobudnutia 51 % akcií Sklárne CLARA a.s. a nie priamo nadobudnutia privatizovaného majetku, nemá faktická existencia privatizovaného majetku, ktorý bol prevedený zmluvou o predaji časti podniku na žalovaného 2/, resp. skutočnosť, že žalovaný 1/ nedisponuje vlastníckym a ani iným právom k tomuto majetku, ani naň nemá dosah a tiež nad ním nevykonáva žiadnu mieru kontroly, vplyv na žalobcom uplatnený nárok na nadobudnutie 51 % akcií Sklárne CLARA a.s.

12. K odvolaniu žalobcu podal vyjadrenie žalovaný 1/ (v odvolacom konaní žalovaný - pozn. odvolacieho súdu), ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie nemal povinnosť vyzvať žalobcu na opravu žalobného petitu, a to z nasledovných dôvodov: žaloba a zmena žaloby mala všetky náležitosti podľa § 42 ods. 3 OSP a § 79 ods. 1 OSP, a preto súd nemal poučovaciu povinnosť. Z petitu bolo zrejmé, čoho sa žalobca domáha, a preto podľa rozhodovacej praxe v danom období nebol žiaden dôvod pre postup podľa § 43 ods. 1 OSP na odstraňovanie vady žaloby, ktorá je inak jasná, úplná a zrozumiteľná. Žalovaný doplnil, že vyššie uvedené argumenty platia rovnako aj pre CSP, ktorý sa na žalobu a jej zmenu neaplikuje. Tak ako pri § 43 OSP, tak aj pre § 129 CSP platí, že sa aplikuje iba v prípadoch, ak podanie nespĺňa všeobecné zákonom predpísané náležitosti podania podľa § 127 CSP. Z výkladu § 129 CSP nemožno vyvodiť, že by sa poučovacia povinnosť mala vzťahovať na nedostatok petitu žaloby, ktorý sa vyskytol v tomto konaní, pretože petit bol presný, určitý a zrozumiteľný. Súd v konaní nemal poučovaciu povinnosť aj z dôvodu podľa § 5 OSP. Žalovaný ďalej uviedol, že zo žiadneho ustanovenia CSP nemožno vyvodiť, že by mal súd v čase zaslania prípisu zo dňa 7. augusta 2023 poučovaciu povinnosť vo vzťahu k 18 rokov starému písomnému podaniu. Podľa názoru žalovaného nemožno konštatovať vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, preto odvolací dôvod nie je daný. K uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP žalovaný uviedol, že žalobcom namietané nesprávne skutkové zistenie - existencia Sklárne CLARA a.s., nič nemení na správnosti záverov súdu o nemožnosti plnenia (bod 27. odôvodnenia rozsudku), pretože k privatizácii v prospech tejto spoločnosti nikdy nedošlo. Tvrdenia, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, je preto potrebné odmietnuť. Podľa presvedčenia žalovaného žalobcom uvádzané tvrdenia nemajú znaky odvolacieho dôvodu § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Vo vyjadrení ďalej uviedol, že z obsahu príslušnej časti odvolania, ktorá sa týka odvolania podľa písm. h), nie je zrejmé, ktorú právnu normu mal súd nesprávne aplikovať a ako ju nesprávne aplikoval. Posudzujúc obsah odvolania podľa jeho obsahu, nie je možné vyvodiť, že by žalobca predostrel akúkoľvek vecnú argumentáciu, ktorá by sa týkala uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Prípadné uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o predaji akcií s obsahom, ako vyplýva z Uznesenia vlády 767/1994, by tak znamenalo uloženie povinnosti na plnenie, ktoré je nemožné. Uloženie takejto povinnosti by žalovaného zaviazovalo k uzavretiu absolútne neplatného právneho úkonu v zmysle § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

13. K vyjadreniu k odvolaniu podal repliku žalobca, v rámci ktorej v plnom rozsahu zotrval na svojej právnej argumentácii a rozporoval tvrdenia žalovaného uvedené v bodoch 9 až 11 vyjadrenia. Odvolateľ v rozpore s názorom žalovaného nepovažoval napadnutý rozsudok za zákonný a jeho odôvodnenie nepovažuje za dostatočné, zrozumiteľné a presvedčivé. Odvolateľ na podporu svojej argumentácie k povinnosti súdu vyzvať žalobcu na opravu žalobného petitu poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 192/2015 zo 7. októbra 2015, ktorý je venovaný právu na súdnu ochranu a spravodlivý proces, návrhu na začatie konania a poučovacej povinnosti súdu. Podľa názoru žalobcu sa povinnosť súdu vyzvať žalobcu na opravu žaloby aplikuje v akomkoľvek momente, v ktorom súd dospeje k názoru, že formulácia petitu nie je v predloženej forme vykonateľná a neobmedzuje sa iba na moment doručenia žaloby, resp. moment doručenia zmeny žaloby. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. marca 2014, sp. zn. 8Sžo/31/2013: „Opačným výkladom by bol porušený princíp zákazu denegatio iustitiae, spočívajúci v tom, že súd je povinný vykonávať súdnictvo. K odmietnutiu spravodlivosti dochádza, ak súd bez zákonného dôvodu rozhodne, že neposkytne právnu ochranu subjektu domáhajúcemu sa súdnej ochrany.“ Odvolateľ aj naďalej považoval nesprávne skutkové zistenie ohľadne založenia a existencie spoločnosti Sklárne CLARA a.s. za vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, napriek tomu, že žalovaný tvrdil, že závery súdu ohľadom nemožnosti žalovaného plnenia sú logické a vecne správne, nemení to nič na skutočnosti, že súd podľa názoru žalobcu dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v rozsudku uviedol, že nedošlo k založeniu spoločnosti Sklárne CLARA a.s. V replike odvolateľ ďalej uviedol, že nesúhlasí so žalovaným o tom, že ním uvádzané tvrdenia nemajú znaky odvolacieho dôvodu § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Žalobca zastával názor, že súd na prejednávany prípad neaplikoval príslušnú právnu normu, t. j. ustanovenia § 352 ods. 1 až 4 Obchodného zákonníka a § 575 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka.

14. K replike žalobcu podal dupliku žalovaný, v ktorej sa pridŕžoval predchádzajúcich písomných podaní

v tejto veci. Žalovaný popieral a rozporoval tvrdenia žalobcu uvedené v jeho replike. Uviedol, že žalobcove tvrdenia sú vecne nesprávne, zavádzajúce a bez opory v predložených dôkazoch. Odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP nie sú podľa jeho názoru v tejto veci dané.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 34 ods. 3 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, vec prejednal podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl. bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP

16. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je podľa názoru žalobcu daný tým, že ho súd prvej inštancie nevyzval na opravu žaloby, a to doplnením žalobného návrhu tak, aby obsahoval znenie zmluvy, pri ktorej má byť nahradený prejav vôle, resp. aby táto zmluva bola jeho prílohou. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že žaloba bola podaná v roku 1995 a zmenená v roku 1996, a teda v čase podania žaloby, resp. zmeny žaloby sa aplikoval Občiansky súdny poriadok. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 prvá veta CSP).

17. Súd prvej inštancie v bode 26. napadnutého rozhodnutia konštatoval, že „predmetom konania, po čiastočnom späťvzatí žaloby, bolo uloženie povinnosti žalovanému 1/, aby uzavrel so žalobcom zmluvu na kúpu akcií podľa uznesenia vlády SR č. 767/1994 zo dňa 2. augusta 1994. Žalobca argumentoval, že táto povinnosť vznikla právnomu predchodcovi žalovaného 1/ (FNM SR), na základe uznesenia vlády SR č. 767/1994 zo dňa 2. augusta 1994 podľa ustanovenia § 10 ods. 1, ods. 8 a § 10a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb., ktorým bol schválený privatizačný projekt CLARA š. p., podľa ktorého mal FNM SR založiť akciovú spoločnosť Sklárne Clara a.s. a vložiť od nej majetok zrušeného Clara Utekáč š.p. a uzavrieť so žalobcom kúpnu zmluvu na predaj 51 % akcií“. Ďalej prvoinštančný súd v bode 27. napadnutého rozhodnutia konštatoval, že „keďže žalobca svojím žalobným návrhom požaduje uložiť žalovanému 1/ povinnosť uzavrieť so žalobcom zmluvu na kúpu akcií podľa uznesenia vlády SR č. 767/1994 zo dňa 2. augusta 1994 bez toho, aby zo žalobného návrhu bol zrejмый konkrétny obsah zmluvy, je takáto žaloba neprípustná.“

18. Podľa názoru odvolacieho súdu, žaloba po pripustení jej zmeny, mala všetky náležitosti, ktoré vyžadoval § 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 OSP, ako aj § 125 CSP, a preto súd prvej inštancie nemal povinnosť vyzvať žalobcu na opravu žaloby podľa § 43 ods. 1 OSP, prípadne podľa 129 a nasl. CSP. „Ustanovenie § 43 ods. 1 sa aplikuje iba v prípadoch, ak podanie účastníka nespĺňa základné predpoklady, ktoré zákon pre všeobecné podanie či podanie konkrétneho druhu ustanovuje. Ak by však nesprávnosť, neúplnosť či nezrozumiteľnosť podania spočívala vo svojej podstate v hmotnoprávných otázkach, súd nemôže v uznesení podľa § 43 ods. 1 uviesť, ako treba opravu a doplnenie vykonať, pretože by už išlo o poučenie o otázkach hmotného práva. Typickým príkladom môže byť napr. poučenie o nespôsobilosti účastníka byť subjektom konania (tzv. procesná subjektivita). Rovnako sa domnievame, že uvedené platí i v otázkach tzv. žalobného petitu, teda žalobnej žiadosti, v ktorej je koncentrovaný predmet konania vymedzený žalobcom. Súd odstraňuje len vady podľa § 43 <. ods. 1 OSP, to znamená, že neskúma otázku prípadnej vecnej legitímácie a ani otázku prípadnej materiálnej vykonateľnosti petitu navrhnutého účastníkom. Ak by napr. žalobca v žalobe na vydanie veci v opise skutkového deja uviedol, že predmetná vec sa už nenachádza v držbe žalovaného, ale petit by formuloval ako povinnosť žalovaného vydať konkrétnu vec, súd nemôže postupovať podľa § 43 ods. 1. Ide o otázku vecnej legitímácie, ktorá je svojou povahou hmotnoprávna a je vyňatá z poučovacej povinnosti súdu. Prípadná materiálna vykonateľnosť či nevykonateľnosť účastníkom navrhnutého petitu je otázka svojou povahou spravidla hmotnoprávna, a teda jej skúmanie zo strany súdu je neprípustné.“ (Števec, M., Ficová, S. a kol. Občiansky Súdny poriadok. I. diel. Komentár. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2012).

19. Odvolací súd má za to, že zo samotnej žaloby, z argumentácie žalobcu, aj s poukazom na priložené uznesenie vlády SR č. 767/1994 zo dňa 2. augusta 1994, v ktorom je uvedené, že na základe následnej privatizácie 51 % akcií spoločnosti Sklárne CLARA a.s. nadobudne tieto priamym predajom kupujúci MARCO-T, spol. s r.o., IČO: 31 430 538 a súčasne je v ňom uvedená dohodnutá kúpna cena a platobné podmienky, žalobný návrh netrpí vadou, ktorú by bolo možné odstraňovať podľa § 129 a nasl. CSP. Súd prvej inštancie konštatoval neprípustnosť žaloby, lebo z nej nevyplýval konkrétny obsah zmluvy, pričom bližšie neuviedol, aký „obsah zmluvy“ má na mysli, keď k uzavretiu zmluvy dôjde dohodou strán o podstatných náležitostiach.

20. S poukazom na uvedené má odvolací súd za to, že zo žalobného návrhu je zrejmé, čoho sa žalobca domáha, avšak úlohou súdu prvej inštancie bude svoj názor o (prípadnej) neprípustnosti žaloby z dôvodu, že nie je zrejmý obsah zmluvy, bližšie konkretizovať, čo rozumel pod pojmom „obsah zmluvy“, či ním rozumel práva a povinnosti zmluvných strán alebo ním rozumel podstatné náležitosti zmluvy (o. i. vymedzenie predmetu predaja - akcie) a v čom spočívali prípadné nedostatky vymedzenia „obsahu zmluvy“. Odvolací súd však v tejto súvislosti súčasne považuje za potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Cdo 109/2004, podľa ktorého „je vylúčené, aby súd pri rozhodovaní o nahradení prejavu vôle (§ 161 ods. 3 OSP) neurčité, prípadne chýbajúce podstatné náležitosti budúcej zmluvy napravoval výkladom prejavu vôle účastníkov zmluvy o budúcej zmluve v zmysle § 35 OZ“.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP

21. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v bode 29. napadnutého rozsudku konštatoval, že „žalobnému nároku žalobcu nemožno vyhovieť ani z dôvodu, že prípadné uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o predaji akcií s obsahom, ako vyplýva z Uznesenia vlády č. 767/1994 by znamenalo uloženie povinnosti na plnenie, ktoré je nemožné. Priamy predaj 51 % akcií Sklárne CLARA a.s. by bol možný len v prípade, ak by došlo k založeniu a privatizácii spoločnosti Sklárne CLARA a.s. so sídlom v Utekáči (na základe rozhodnutia o privatizácii Clara š.p.), pričom k založeniu tejto spoločnosti nedošlo a predmetný privatizovaný majetok bol prevedený na žalovaného 2/ a bol predmetom speňaženia konkurznej podstaty.“ Žalobca uviedol, že spoločnosť Sklárne CLARA a.s. je aj k dnešnému dňu zapísaná v Obchodnom registri a bola založená zakladateľskou listinou zo dňa 11.10.1994 právny predchodcom žalovaného 1/.

22. Je nutné prisvedčiť odvolateľovi, že v Obchodnom registri je zapísaná obchodná spoločnosť Sklárne CLARA a.s., ktorej zakladateľom bol FNM SR, avšak súčasne je nutné uviesť, že v konaní nebola preukázaná jej následná privatizácia, ako to je uvedené v uznesení vlády SR č. 767/1994 zo dňa 2. augusta 1994, z ktorého odvodzuje žalobca svoj nárok.

23. Z uvedeného teda vyplýva, že žalobca v konaní neprodukoval dôkazy na preukázanie skutočnosti, že došlo k privatizácii spoločnosti Sklárne CLARA a.s. a teda v danom prípade nebola splnená podmienka podľa Uznesenia vlády č. 767/1994, že došlo k následnej privatizácii spoločnosti Sklárne CLARA a.s. na základe rozhodnutia o privatizácii č. 4 z 13. júna 1994.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP

24. Za nesprávne právne posúdenie považuje žalobca argumentáciu súdu prvej inštancie v bode 28. napadnutého rozsudku, a síce že: „ak by aj žalobný návrh žalobcu spĺňal formálne náležitosti, v tomto konaní by nebolo možné uložiť žalovanému 1/ povinnosť uzavrieť „zmluvu o predaji akcií“ v zmysle požiadavky žalobcu. Žalovaný 1/ správne argumentoval, že privatizovaný majetok, nadobudnutia ktorého sa domáha žalobca, bol prevedený zmluvou o predaji časti podniku na žalovaného 2/. Predmetným privatizovaným majetkom, ktorý prešiel na žalovaného 2/, teda tento žalovaný však už viac nedisponuje, a to z dôvodu, že majetok žalovaného 2/ sa medzičasom stal predmetom likvidácie a žalovaný 2/ v priebehu konania zanikol bez právneho nástupcu. Žalovaný 2/ vo vzťahu k privatizovanému majetku, ktorý je predmetom sporu, nedisponuje vlastníckym a ani iným právom, ani naň nemá dosah a tiež nad

ním nevykonáva žiadnu mieru kontroly. Uvedené vyplýva jednak zo zmluvy o predaji časti podniku č. 1238/1995 uzatvorenej medzi žalovaným 1/ (jeho právnym predchodcom) a žalovaným 2/, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k veciam a finančným prostriedkom, prevod práv a záväzkov slúžiacich k prevádzkovaniu časti podniku CLARA š. p. a následne z Uznesenia Krajského súdu v Košiciach v konkurznej veci úpadcu JUVIS s. r. o. (žalovaný 2/) sp. zn. 2K/106/1998 zo dňa 5. septembra 2002, podľa ktorého došlo k čiastočnému uspokojeniu veriteľov z celkovej sumy 34.495,26 eura, získanej speňažením konkurznej podstaty a pohľadávky ostatných veriteľov nebudú uspokojené. Keďže žalovaný v 2/ bol v dôsledku zrušenia konkurzu vymazaný z obchodného registra, predmetný privatizovaný majetok bol predmetom speňaženia konkurznej podstaty.“

25. Žalobca namietal, že sa domáha nadobudnutia 51 % akcií Sklárne Clara a.s. a nie priamo nadobudnutia privatizovaného majetku, ktorý bol prevedený zmluvou o predaji časti podniku na žalovaného 2/, preto podľa jeho názoru nemá faktická existencia privatizovaného majetku, resp. skutočnosť, že žalovaný nedisponuje vlastníckym a ani iným právom k tomuto majetku, vplyv na žalobcom uplatnený nárok na nadobudnutie 51 % akcií Sklárne Clara a.s.

26. Odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie neuviedol v napadnutom rozhodnutí, ako vec právne posúdil, teda neuviedol pod hypotézu akej právnej normy skutkový stav podradil. Zároveň je nutné uviesť, že z rozsudku nie je zjavné, prečo prvoinštančný súd odôvodňuje zamietnutie žaloby tým, že nie je možné uložiť žalovanému 1/ povinnosť uzavrieť zmluvu o predaji akcií, pretože „privatizovaný majetok, nadobudnutia ktorého sa domáha žalobca, bol prevedený zmluvou o predaji časti podniku na žalovaného 2/“, keď žalobca sa domáha uloženia povinnosti uzavrieť zmluvu o predaji akcií. S poukazom na uvedené je potrebné konštatovať, že odvolanie žalobcu je v tejto časti dôvodné, a preto odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil napadnuté rozhodnutie a súčasne podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. Úlohou súdu prvej inštancie bude v prípade prijatia záveru o „nepripustnosti žaloby“ z dôvodu, že nie je zjavný obsah žaloby bližšie uviesť, čo je potrebné rozumieť pod obsahom žaloby a teda, čo konkrétne žalobný návrh nespĺňal. Ďalej bude potrebné uviesť právnu normu, na základe ktorej posudzoval žalobcov nárok.

28. O trovách pôvodného konania a o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).